

RS mně diagnostikovali ve 28 letech. Začalo to bolestí krční páteře, zhoršilo se mi vidění, bolela a točila se mi hlava. V té době jsem pracovala jako servírka a postupem času jsem musela zkracovat úvazek, abych to vůbec zvládala.

Musela jsem se naučit poslouchat tělo, které když řeklo dost, tak jsem ho musela poslechnout. Pokud jsem někam jela, musela jsem si rozvrhnout síly na cestu tam, ale i zpět. Pro pohodlnější chůzi jsem začala používat trekové hole. Po čase jsem už používala hole francouzské, to už jsem ale byla v plném invalidním důchodu. Hodně mi pomáhá jednou za rok pobyt v lázních, kde naberu sílu a odpočnu si tam.

Moje babička mi říkala, že na něčem špatném mám také hledat i to dobré. Na RS je dobré to, že jsem v ROSCE našla hodně přátel. Jednou týdně si s nimi zajdu zacvičit a popovídám si s nimi. S touto nemocí se musí člověk naučit žít.

Lidka K.